Παραμύθι τῇ 23/6/46

Ἀγαπητέ Κυριάκο,

Φύγαμε ἀπό χωριό γιά
νά πᾶμε μάζωμα σέ ἀπό τήν Λευκωσίαν
καί πάνω συναντήσαμε μέ ἄσκημους
καί φίλους. Ἔτσι περάσαμεν πολύ ὡραῖα.
Δέν φαντάζεσαι πόσην
χαρά καί περηφάνεια μᾶς ἐπροξένησε
ἡ δεκαετής Ἀναβασίλω ἡ ὁποία μᾶς
προϋπάντησεν ὅλην τήν παράλιαν τήν ὥραν
πού ἀπό τοποθεσίαν καί ἐκάμαμεν
σύνθημα καί πολλήν ἄρατε. Ἔτσι συνεχί-
σαμε περπατοῦντας τέσ ἡμέρες μας.
Ἐνώσω μόλις φτάνω τό γράφω τό
Κύρα ἐρώτησε τόν πατέρα σου. Πῶς πάει
κοντά ἡ ὁποία ἐπαντόπε ἤδη τέσ ἡμέρες
πού δέ μᾶς ἔχουμεν τόν πρῶτον χάρον
Ἔρχαι δέ αὐτή ὁμάδες ἔκαμαν Ἐμέ ἔρχα
ἡ Ἀνδρέωσις ὁ Παρπᾶς τό σχολειόν
Κ Σταμάτης τό Ἀνοιξη καί ὁ Ἀνδρέας
τοῦ Νικόλα ἡ Ἔλλη. Ἡμέρα τόσο ἐν
πρώτην συνάντησιν μᾶ τό πρωϊνόν μας
τό καλημέρα μέ τήν Ἔλλη ἡ ὁποία μᾶς
ἔφαγε μέ τό πρῶ σιόρ ἔντ. 4-1

μέ τήν ὁποίαν καί ἐκαλημερίσαμεν